

Élménybeszámoló

Freiburg két év múlva ünnepli a 900. születésnapját... Az emlékévre már most plakátok hívják fel a figyelmet, büszkén hirdelve, hogy a város hamarosan „900 Jahre jung” lesz. Az egyetem „mindössze” 560 éves. Az éltes kulisszák között azonban – igazi egyetemi városhoz méltóan – rengeteg fiatal él és tanul Németország minden szegletéből, sőt a világ számos tájáról. Mit is jelentett számomra régi és új, tradíció és innováció, tapasztalat és útkeresés e furcsa egyvelege részesének lenni, ahol a kétszázéves sörfőző hagyomány a vegán gumimacikkal, a gótikus Münster az egyetemi könyvtár sokat vitatott beton-üveg kolosszusával, Németország legrégebb vendéglője a modern gasztronómia bizarr agyszüleményeivel találkozva hozza létre múlt és jelen sajátos freiburgi szintézisét?

Szakmai fejlődést? Mindenképpen. Míg az egyszeri orvostanhallgató tanulmányai alatt odahaza kétszer foghat a kezében ultrahang-vizsgálófejet, addig a freiburgi szkill-központ minden késő délután tárt kapukkal várja a gyakorolni vágyó diákokat, akik aztán kedvükre kutathatnak a vesék vagy a pancreas után a retroperitoneumban... A félévente megrendezett „Skills Night – vészhelyzetek ügyeletben” féléjszakai rendezvénye pedig kiválóan ötvözi a kritikus helyzetek jövőbeli higgadt kezelését segítő eset-szimulációkat némi szórakozással: egy alkargipsz felhelyezése után a résztvevők egy medikus-pantomim keretében tehetik próbára tehetségüket nyakatekert orvosi fogalmak elmutogatásában (még most sem tudom egészen elhinni, hogy valaki még a „morbus Hirschsprungot” is képes volt kitalálni).

Változatos diákéletet? Feltétlenül. A helyi menzák kiváló konyhájuk mellett remek találkozópontra szolgálnak, akármelyik szak- vagy egyetemi társával akarjon is összefutni az ember, esténként pedig az Augustinerplatz és a Platz der alten Synagoge telik meg diákok kisebb-nagyobb beszélgető, iszogató, gitározó csoportjaival. A Bermuda-háromszög úgyszintén az esti szórakozást kereső egyetemisták fokozott denzitásának köszönheti (némi kétes) hírnevét. Addig pedig nem is igazi freiburgi diák az ember, míg nem tüntetett el egy adag Brennessel- (a név az étteremre, nem az alapanyagra [csalán] utal) spagettit vagy egy üveg Waldhaust a „kék híd” korlátján ülve (melyre felmászni természetesen hatóságilag tilos).

Felejthetetlen kultúrélményeket? Hogyne. A Konzerthaus az előadások előtt egy órával igazán diákbarát áron értékesíti a megmaradt jegyeket, így sokszor pottom összegeként jut el az ember akár az SWR-Symphonieorchester koncertjeire is – Beethoven VII. szimfóniájának fenomenális előadására alighanem öregségemre is emlékezni fogok, még ha az élményt egy XX. századi művész által elkövetett akusztikus kálvária előzte is meg. Hasonlóan fantasztikus előadás, a Camerata Vocale János-passiója segített méltóképp felkészülni a Húsvétra. Természetesen se szeri, se száma a fentieknél jóval alternatívabb programoknak is, mint amilyen a tangót és a latin miseszertartást ötvöző, táncbetétekkel tagolt kórusmű vagy a posztmodern, szerző és szereplői konfliktusát színpadra állító amatőr színdarab.

Bármi egyebet? Naná. A lista szinte végtelen, a Kaiserstuhl borospincéinek homálya, az egyetemi mise szellemes prédikációi és a gyalogtúrák a Kybfelsenhez éppúgy helyet kell kapjanak rajta, mint egy görög-ortodox Húsvét megülvése, az (időközben betiltott) grillpartik a Seeparkban, vagy egy orgonakoncert, melynek egyszemélyes közönségét képezni volt szerencsém. És persze a legfontosabb: (reményeim szerint) életre szóló barátságok, melyek sajnos némi földrajzi távolsággal dacolni kénytelenek, de amelyek előbb-utóbb minden biznnyal elvezetnek majd néhány német orvostanhallgatót is Budapestre.